

βλαστήμι τό, Πελοπν. (Μεσσ.) — Μποῦμ Ντόπ. ζωγραφ. 86 βλαστήμ' Μύκ. βλαστήμις τό, Πελοπν. (Μεσσ.)
Ἐκ τοῦ ρ. β λ α σ τ η μ ῶ.

Β λ α σ τ ῆ μ ι α 1, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Τὰ βλαστήμια, οἱ κλάψες αὐξάνουν ὁλόγυνρά του, ἡ καρδιά του φουσκώνει Μποῦμ ἔνθ' ἄν.

βλαστήμια ἡ, βλαστημία Εὔβ. (Ἀνδρων.) Μέγαρ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) βλαστημιά πολλὰ. βλαστήμια κοιν. φλαστημιά Καλαβρ. (Μπόβ.) βλαστήμια Τσακων. γλαστημιά Ρόδ. βλαστ'μιά Πάρ. (Λεῦκ.) κ.ά. βλαστ'μιά Μακεδ. (Χαλκιδ.) κ.ά. βλαστημὲ Ἰκαρ. Δ.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. β λ α σ φ η μ ι α. Ὁ τονισμὸς κατ' ἀναλογ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,101 κέξ. Ὁ τύπ. β λ α σ τ η μ ι α καὶ παρὰ Σκλάβω Συμφορ. Κρήτης στ. 211 (ἐκδ. Wagner σ. 59) «κ' ἔναι μεγάλη βλαστημιά νὰ λέγουν τέτοιον πρᾶγμα».

1) Ἡ κατὰ τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀγίων ἡ τῶν θείων καὶ ἱερῶν ὕβρις, βλασφημία κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων.: Βλαστήμια βαρεῖα - μεγάλη - μικρὴ - φοβερὴ κττ. Ἀρχισε τοῖς βλαστήμιες κοιν. Ἀρκίνησε τοῖς βλαστημίες Εὔβ. (Ἀνδρων.) Ἀσ' τ' βλαστήμια νὰ δῆς προκουπὴ Στερελλ. (Ἀράχ.) Ἡ βλαστημία τρανὸν ἁμαρτίαν ἔν' Τραπ. Ἐκεῖ ζοῦνε ὅλοι ἀγαπημένοι, ἐδῶ μέσα ἐμεῖς ὅλο βροσιά, βλαστήμια ΓΞενοπ. Ἡ τιμὴ τοῦ ἀδελφ. 1,53 || Φρ. Ἐχ' τὴ βλαστήμια ψουμὶ τσ' ἀλάτ' (εἶναι πολὺ βλάσφημος) Στερελλ. (Ἀράχ.) Ἀσ' σὰ βλαστημίας ἀτ' ἄν' κ' ὁ κοῦται (τὸν βαρύνουν τόσο πολὺ αἱ βλασφημίες του, ὥστε δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸν σηκώσῃ, δηλ. εἶναι καθ' ὑπερβολὴν βλάσφημος) Χαλδ. Ἐπάτεσεν τὰ βλαστημίας (ἤρχισε βλασφημῶν) Τραπ. Χαλδ. || Γνωμ. Ἀξίζει 'ς τὴν ὥρα μιὰ βλαστήμια παρ' ὅσον ἀξίζουν ἑκατὸν Κύριε ἐλέησον! (ἐν δεδομένῃ στιγμῇ ἀντίθετος τῆς κανονικῆς ἐνέργεια ἐπιτυχᾶνει πολλάκις τὸ προσδοκώμενον) Χίος. || Ποίημ.

Ἐφρυγ' ἐκεῖθε μοναχός, τὰ μάτια του σηκώνει καὶ μιὰ βλαστήμια ἀνέκουστη 'ς τὸν οὐρανὸ καρφώνει ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,75. Συνών. ἀποτιμία 2, βλαστήμια, βλαστημησιὰ 1, βλαστήμι. 2) Ὑβρις, ἐξυβρισίς, κακολογία Κρήτ. Κύθν. Μακεδ. (Χαλκιδ.) Πόντ. (Οἶν.): Ἐνα σωρὸ βλαστημιές μοῦ περε Κρήτ. Δὲ βαστῶ βλεῖν' ἀκούω 'ς τοὶς βλαστημιές ποῦ μοῦ κάνει αὐτόθ. || Φρ. Ἀκούω βλαστημίας (καθυβρίζομαι, κακολογοῦμαι) Οἶν. Οὐλον βλαστ'μινές κ' ξύλον (διαρκῶς ὕβρεις καὶ δαρμοὶ) Χαλκιδ. Τοῦ δίνω βλαστημιά (τὸν ὑβρίζω διαρκῶς) Κύθν. Συνών. ἀποτίμια, ἀποτιμήμα, ἀποτιμία 1, βλαστήμια, βλαστημησιὰ 2. 3) Ἀρά, κατάρα σύνθηθ.: Πιάνει ἡ βλαστήμια τῶν γονεῶν. Ἐπιασε ἡ βλαστήμια τῆς μάνας του. Ἐπεσε 'ς τὸ κεφάλι του τρομερὴ βλαστήμια. Τὸν κυνηγάει ἡ βλαστήμια τοῦ πατέρα του. || Φρ. Τρώει βλαστήμιες (τὸν καταρῶνται) σύνθηθ. || Ποίημ.

Κατάρες λέει 'ς τὴ μοῖρα του, βλαστημιές 'ς τὴ δουλειά του ΙΖερβοῦ Τραγούδια 46,12. Συνών. ἀφορισμὸς 2, κατάρα.

βλαστημιάρις ἐπίθ. σύνθηθ. βλαστημᾶρις Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Θηλ. βλαστημᾶρία Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.) βλαστημᾶροῦ Πόντ. (Κοτύωρ.) βλαστημᾶραινα Πόντ. (Τραπ.) βλαστημᾶρίνη Πόντ. (Τραπ.) Οὐδ. βλαστημᾶρικο σύνθηθ. βλαστημᾶρ'κον Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐς. β λ α σ τ ῆ μ ι α καὶ τῆς καταλ. - ι ᾶ ρ ι ς. Ὑβριστὴς τῶν θείων, βλάσφημος ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀφοριστέας, βλαστημᾶρις, βλαστημέας, βλάστημος 1, ἀντίθ. ἀβλάστημος.

βλαστημίδι τό, ΠΝιρβάν. Ἀγριοιολούλ. 54 — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. βλαστ'μίδ' Μακεδ. (Σέρρ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. β λ α σ τ η μ ῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ἰ δ ι, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 13 (1916/7) 168 κέξ. καὶ ΒΦάβην ἐν Ἀθηνᾶ 45 (1933) 359.

Πλησμονὴ βλασφημιῶν, συνεχῆς καὶ ἔντονος βλασφημίας ἔνθ' ἄν.: Πρῶι πρῶι ἀρχισες τὸ βλαστημίδι Λεξ. Δημητρ. Εἶχε τὴ συνήθεια νὰ βάζῃ πάντα μεοῖτες 'ς τὸν ἄγιο γιὰ τὴν ψυχὴ του, ἐπειδὴ δὲν εἶχε μοῦτρα νὰ παρακαλέσῃ ὁ ἴδιος ἀπὸ τὸ βλαστημίδι ποῦ τοῦ τρανοῦσε ὁλημεροῖς ΠΝιρβάν. ἔνθ' ἄν. Πβ. β ρ ι σ ῖ δ ι.

βλαστημοθεάζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. β λ α σ τ η μ ο θ ε ῖ.

Βλασφημῶ τὸν Θεὸν καὶ ἀπλῶς βλασφημῶ: Ἀ ταχυτέρου ὥς τὸ βράδυ βλαστημοθεάζει. (Α=ἀπό).

βλαστημοθεῖ τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐς. β λ α σ τ ῆ μ ι α καὶ Θεός.

Βλασφημία κατὰ τοῦ Θεοῦ καὶ γενικώτερον βλασφημία.

βλάστημος ἐπίθ. σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπίθ. β λ ᾶ σ φ η μ ο ς.

1) Β λ α σ τ η μ ι ᾶ ρ ι ς, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Βλάστημος ἄνθρωπος, Βλάστημη γυναῖκα. 2) Ὁ καθ' ἑξιν τοὺς ἄλλους ὑβρίζων, ὑβριστὴς Λεξ. Δημητρ.

βλαστημῶ κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) βλαστ'μῶ βόρ. ἰδιώμ. βλαστ'μῶ πολλὰ. βρ. ἰδιώμ. γλαστημῶ Ρόδ. βλασκημῶ Λέσβ. (Πλομάρ.) βλαστημοῦ Λυκ. (Λιβύσσ.) κ.ά. βλαστ'μοῦ Σάμ. βαστημοῦ Τσακων. βαστηνοῦ Τσακων. βλαστημῶ σύνθηθ. βλαστ'μῶν βόρ. ἰδιώμ. βλαστ'μῶν πολλὰ. βρ. ἰδιώμ. φλαστημῶ Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Βουν.) βλαστημῶν Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀβλαστημῶ Πελοπν. βλαστημίζω Πειρ. κ.ά. φλαστημίζω Καλαβρ. (Μπόβ.) βλαστ'μίζου Μακεδ. (Βογατσ.)

Τὸ μεσν. β λ α σ τ η μ ῶ, ὃ ἐκ τοῦ ἀρχ. β λ α σ φ η μ ῶ κατ' ἀνομ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2, 436.

1) Ὑβρίζω τὸν Θεόν, τοὺς ἀγίους καὶ γενικῶς τὰ θεῖα καὶ ἱερὰ κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Βουν.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων.: Βλαστημῶ τὸ Θεὸ - τὴν Παναγιά - τοὺς ἀγίους κττ. κοιν. Καὶ ἄνευ ἀντικειμένου κοιν. καὶ Πόντ. (Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Δὲν κάνει νὰ βλαστημῆς. Μ' ἀναγκάζεις νὰ βλαστημήσω κοιν. Βαρέα βλαστημῆ Ὁφ. Χαλδ. || Παροιμ. Λές Κύριε ἐλέησον καὶ σοῦ λέν βλαστημήσεις (ἐπὶ συκοφαντικοῦ χαρακτηρισμοῦ ἀγαθῶν πράξεων ὡς ἐγκληματικῶν) Ζάκ. || Ποίημ.

Ἀλῆ-πασῶ, μὴ βλαστημᾶς, θυμήσου πῶς ὑπάρχει

ἓνας Θεὸς καὶ τῷδωκα σήμερα τὴν ψυχὴ μου

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3, 65. β) Ὑβρίζω νεκροὺς Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Βλαστημᾶ τ' ἀποθαμένους. Ἐβλαστημέσεν τὸν κύρι μ' (ἐνν. νεκρὸν ὄντα). Συνών. ἀνασκάπτω 2. 2) Λέγω εἰς τινα λόγους ἀρατικούς, δυσσιώνους, κακοὺς, καταρῶμαί τινα κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν.): Βλαστημῶ τὴ μοῖρα μου - τὴν τύχη μου - τὴν ὥρα καὶ τὴ στιγμὴ ποῦ γεννήθηκα κοιν. Τοῦνι βλαστημᾶν' οἱ γουνέοι εἰς κ' δὲν ἔκαμ' προκουπὴ Εὔβ. (Στράπον.) Τοῦ πάινι οὐλον μπήξει τοῦ πιδί, τώρα ποῦ ἀρρώστῃσι βλαστημιέτι μαναχὴ τῆς αὐτόθ. || Φρ. Κάμε το αὐτὸ καὶ βλαστήμα με (ἀσφαλῶς δὲν θὰ μετανοήσῃς) κοιν. Βλαστήμα τα (ἐπὶ δυσαρέστων γεγονότων, οἶον: Πῶς τὰ περνᾷς; — βλαστήμα τα, δηλ. οὐχὶ καλῶς. Ἔτσι ποῦ καταντήσαμε, βλαστήμα τα, δηλ. οὐδεμία θεραπεία κττ.) Βλαστήμα τα καὶ λιβάνιζέ τα (συνών. τῇ προη-